

[Finansministeren]

Endvidere var hr. Jes Lunde lidt inde på orlovsdiskussionen, og orlov er jo med de forbedringer, der er gennemført, og som jeg mener er gode nok til, at endnu mange flere mennesker end dem, der i øjeblikket i meget stort tal melder sig også under de gamle regler, et godt og væsentligt – det væsentligste – instrument, vi har for hånden lige nu til at få, hvad jeg ville kalde en intelligent omfordeling af ledigheden.

Der kan være andre diskussioner, vi skal tage – det skal jeg ikke fordybe mig i i dag, men jeg er enig i nogle af de stikord, hr. Jes Lunde gav til det – dog ikke, at der skulle være nogen særlige fordele knyttet til, at vi nu begyndte at diskutere generelle, alle omfattende forkortelser af den ugentlige arbejdstid som middel til at få flere i beskæftigelse. Det har vi ikke ret gode erfaringer med.

Hr. Jes Lunde nævnte også bygge- og anlægsvirksomheden, og i den forbindelse kan vi jo glæde os over en lang række gode overskrifter i aviserne for tiden om rentefald som startskud til økonomisk vækst, Børsen i går: »Atter gang i hushandelen«, Politiken: »Huspriser, der stiger, og renten, der falder«, Berlingske Tidende osv., ligesom der var en overskrift fra, jeg tror, det var Jyllands-Posten i forgårs, om, at der nu er ved at komme meget bedre gang i byggeriet, end der har været på det seneste.

Det har vi selvfølgelig bidraget til med de beslutninger, der er truffet om fremrykning af offentlig indsats.

Jeg var også glad for hr. Jes Lundes bemærkning om, at underskuddet ikke må stige, og der kan være adskillige ting i det, Socialistisk Folkeparti meldte her i dag, som regeringen har åndelig kraft, som hr. Jes Lunde udtrykte det, til at tænke med på. Jeg synes, at det var den fra oppositionens side mest konstruktive tale, der blev leveret her i dag.

Hr. Kim Behnke har jeg ikke meget at sige til. Den beskrivelse, hr. Kim Behnke giver af det samfund, vi lever i, er et vrangbillede af det, jeg oplever, og det samfund, hr. Kim Behnke forestiller sig, synes jeg er afskyeligt. Det er det, der gør, at afstanden mellem os også i den politiske hverdag er så stor.

Hr. Peter Duetoft var inde på – og det synes jeg man med en let omskrivning af hr. Bilgrav-Nielsens ord forleden dag kunne kalde »klog mands modige tale« – at det måske var meget

fornuftigt at anvende tilskud i stedet for fradrag til reparation og vedligeholdelse. Jeg har altid betragtet det som mere en teknisk diskussion, men tilskudsordningen har jo i hvert fald, ud over at den rent faktisk, som den er udformet, har været en tordnende succes også som bidrag til at øge beskæftigelsen, den ekstra dimension i sig, den ekstra mulighed i sig, at man kan skrue op og ned på omfanget af indsatsen i takt med konjunkturterne. Og vi har jo brug for, efterhånden som økonomien løber i gang, at have nogle stillesskruer for økonomien.

Jeg har ikke så mange bemærkninger til regeringspartiernes ordførere, og det er ikke, fordi jeg ikke synes, det var klog tale fra regeringspartiernes ordførere, men fordi jeg var enig i faktisk alt det, de gav udtryk for.

Jeg har en enkelt bemærkning til hr. Ole M. Nielsen, som sagde, det var ærgerligt, at så mange glemmer, hvad meningen var med børnechecken. Det er jeg enig i, og det vil jeg gerne understrege, for man møder vældig mange misforståelser med hensyn til, hvad der egentlig var baggrunden for det, i den offentlige diskussion. Derfor skal jeg også benytte denne lejlighed, som jeg vil benytte enhver anden lejlighed, til at sige, at det jo i virkeligheden er en modregning i skatten, der skal afbalancere, at folk med en bestemt indkomst har mindre skatteevne, hvis de har nogle børn, de skal forsørge, end hvis de ikke har nogen børn at skulle forsørge. Det ville måske nok have været mere pædagogisk – det mener jeg personligt – om man havde udbetalt det som modregning i skatten som et ekstra personfradrag. Men det har der jo på kryds og tværs af partierne herinde været modstridende synspunkter om, og det har jeg aldrig kunnet få tilslutning til.

Men det havde gjort det mere forståeligt. Der er jo ikke nogen, der går i gang med at diskutere at indkomstgraduere personfradraget. Så begynder det jo at fremstå som klart, at det, man ville få ud af at gøre det, i virkeligheden var at indføre en højere trækprocent for børnefamilier end for ikkebørnefamilier. Og det er vi virkelig ikke interesseret i. Vi er interesseret i at få en fornuftig byrdefordeling mellem dem, der har nogen at forsørge, og dem, der ikke har det. Og vi er interesseret i at få trækprocenten ned.

Hr. Ole M. Nielsen var også inde på en diskussion, som vi med rimelighed kunne bruge